

Arrest

nr. 112 227 van 18 oktober 2013
in de zaak RvV X2 / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 19 juli 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 juni 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 september 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 september 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat C. FRESCHINI loco advocaat M. SNICK en van attaché C. MISSEGHES, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent fars van origine en afkomstig uit Teheran. U bezit het Iraanse staatsburgerschap. U bent geboren als moslim en u komt uit een religieus gezin dat het praktiseren van de islam hoog in het vaandel draagt. Het respect dat uw ouders voor hun religie vertoonden, beviel u niet en veroorzaakte sinds u 13 jaar oud bent veel conflicten met hen. Telkens wanneer u een gebrek aan respect voor de islam vertoonde, gaven ze hierover opmerkingen en straffen ze u. Zo kreeg u opmerkingen over het feit dat u te laat verscheen voor het gebed en wanneer u de ramadan niet volgde. U wilde zelf kunnen beslissen wanneer u uw geloof beleefde en wilde u niet laten leiden door opgelegde religieuze handelingen. In het tweede middelbaar raakte u bevriend met een christen, F. H. (...) genaamd. Toen uw vader te weten kwam dat hij geen moslim was, verbood hij u om nog langer met die vriend op te

trekken. Zonder dat uw vader op de hoogte was, bleef u echter bij F. (...) thuis langsgaan. Bij hem thuis kwam u in contact met het christendom. U zag dat F. (...) in harmonie met zijn ouders leefde, er geen conflicten waren en ze samen hun religie beleefden zonder problemen. Uit nieuwsgierigheid stelde u hen veel vragen over hun religie. U bent samen met hen twee keer naar een kerkdienst gegaan en vond dat er een rustige sfeer heerste en iedereen heel dicht bij God stond. In de eerste maand van 1390 (volgens de Perzische kalender; maart/april 2011 volgens de Gregoriaanse kalender) ontstond er een discussie tussen u en de leraar van de godsdienstles nadat hij zijn minachting uitte over het geloof van F. (...) en het christendom in het algemeen. U repliceerde dat christenen goede mensen zijn die ook de andere religies respecteerden en dat u goede ervaringen hebt van de twee keer dat u naar de kerk van F. (...)s familie ging. Omdat u het christendom verdedigde, werd u naar de directeur gebracht en de school uitgezet. Uw vader kwam uiteindelijk te weten waarom u werd geschorst en sloeg u omdat u hem niet had gehoorzaamd. Aangezien uw familie een persoon van het Ministerie van Onderwijs kende, mocht u uiteindelijk toch op uw school blijven nadat u een geloftebrief ondertekende waarin stond dat u niet meer over het christendom zou spreken. U voltooide uw middelbare school. U ging vaak over de vloer bij een vriend, Mo. S. (...) genaamd. Zijn broer, M. (...), was op de hoogte over uw vriendschap met F. (...) en het conflict op school. Toen u bij hen thuis kwam, sprak M. (...) telkens over de verschillen tussen de islam en het christendom en legde hij u veel uit over zijn geloof aangezien hij zich bekeerde tot het protestantisme. Hij stelde u voor om van religie te veranderen en u ging er uiteindelijk op in. Hij nodigde u uit om mee te gaan naar de huiskerk van pastoor S. (...). De volgende dag, op 3/06/1390 (25 augustus 2011), nam u deel aan de dienst in de huiskerk en van die dag bent u bekeerd en beschouwt u uzelf als een protestants christen. U ging twee keer per maand naar de huiskerk omdat u studeerde en uw vader het niet mocht weten. U had twee vrienden die zoals u de regels van de islam niet volgden en u probeerde hen te introduceren in het christendom omdat u niet graag alleen naar de huiskerk ging. H. (...) dronk alcohol en deed zijn gebeden niet en O. (...) nam niet deel aan de ramadan. Omdat zij de islam niet respecteerden, dacht u dat zij geïnteresseerd zouden zijn in het christendom en vertelde u hen over de verschillen met de islam. U stelde hen voor om eens mee te gaan naar de huiskerk om te kijken of het hen beviel. Op 11/10/1391 (31 december 2012) hebt u O. (...) voorgesteld aan pastoor S. (...) en op 23/10/1391 (12 januari 2013) nam u H. (...) mee. Vanaf dan gingen uw vrienden elke donderdag en zondag naar de huiskerk. Op 15/11/1391 (3 februari 2013) belde M. (...) u op met het nieuws dat hij in de buurt van de huiskerk was en zag dat de politie voor de deur van de huiskerk stond. Omdat M. (...) zelf regelmatig naar de kerk ging, wist hij dat O. (...) en H. (...) er aanwezig waren. Hij meldde u dat uw vrienden en pastoor S. (...) gearresteerd werden door de politie en raadde u aan om niet meer naar huis te keren omdat het risico bestond dat de Iraanse autoriteiten uw naam zouden te weten komen. Nog diezelfde dag hebt u Teheran verlaten om naar Karaj bij uw tante van moederskant te gaan. Omdat u een goede relatie had met uw oom en wist dat hij niet strikt de islam volgde, belde u naar hem om raad te vragen. Uw oom zou kijken wat hij voor uw situatie kon doen. De zoon van uw neef wist u een dag later te vertellen dat er een huiszoeking was geweest bij u thuis en de politie een arrestatiebevel had uitgevaardigd. Uw oom regelde uw vertrek uit Iran. De volgende dag, op 17/11/1391 (5 februari 2013), reisde u naar Tabriz om vervolgens Iran te verlaten. U reisde van Tabriz tot België in dezelfde vrachtwagen. Op 26/11/1391 (14 februari 2013) kwam u aan in België waar u nog dezelfde dag asiel aanvraagde. U beschikt over uw Iraans geboortebokaal, een geboortekaarte afgegeven op 5 april 2013 door de ambassade van Iran te Brussel en uw diploma's.

B. Motivering

Er dient opgemerkt te worden dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uw flagrant gebrek aan kennis over uw reisweg van Iran naar België de geloofwaardigheid van de omstandigheden van uw asielrelaas in zeer ernstige mate ondermijnt. U verklaarde op 17/11/1391 (5 februari 2013) in Tabriz in een vrachtwagen te zijn opgestapt en met deze vrachtwagen in 9 dagen tijd naar België te zijn gereisd. U weet niet aan welke grenspost u Iran hebt verlaten. U kon louter zeggen dat u door Turkije bent gereisd en de stad Ankara tegenkwam. U kon geen enkele andere stad die u passeerde tijdens uw reisweg noemen. U bent evenmin op de hoogte over de namen van Europese landen die u doorkruiste om tot in België te geraken. U kon louter opperen dat de vrachtwagen na Turkije de boot nam, maar wist niet of u vervolgens in Italië of in Griekenland aankwam. Dergelijke lacunaire kennis over uw reisweg is allerminst aannemelijk, temeer daar u beweerde de hele tocht te hebben doorgebracht in de cabine bij de chauffeur en u zich slechts verstopte op een bepaalde plaats binnen in de cabine tijdens grenscontroles. Op de vraag hoeveel keer de vrachtwagen werd gecontroleerd, diende u ook het antwoord schuldig te blijven (CGVS II, p. 16-20). Bovenstaande bevindingen ondermijnen danig de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde reisroute. Tevens komt uw algemene geloofwaardigheid door voorgaande vaststellingen op de helling te staan.

Voorts dient gewezen te worden op een aantal merkwaardige, tegenstrijdige en incoherente verklaringen die uw geloofwaardigheid verder ondermijnen. U verklaarde vooreerst dat er maatregelen werden genomen om te verzekeren dat de huiskerk niet werd ontdekt door de Iraanse autoriteiten: als bezoeker van de huiskerk diende u op te letten dat u niet werd gevolgd en u mocht aan niemand vertellen dat u naar die huiskerk ging (CGVS I, p. 15). Later verklaarde u dat u met uw vrienden O. (...) en H. (...) praatte over het christendom en hen voorstelde om eens mee te gaan naar de huiskerk om te zien of ze zich wilden bekeren. Uw bewering dat u uw vrienden voorstelde om u te vergezellen naar de huiskerk om te kijken of het hen zou bevallen, strookt allerminst met het feit dat u met niemand mocht praten over de huiskerk (CGVS II, p. 12-13). Dat de pastoor van de huiskerk zelf voorstelde om mensen die u denkt te kunnen redden mee te nemen naar de kerk, valt evenmin te rijmen met de veiligheidsmaatregelen (CGVS I, p. 23). Hiermee geconfronteerd kon u louter opperen dat het heel goede vrienden waren en als zou blijken dat ze niet geïnteresseerd zijn u er een grapje van zou maken. Gezien het hoge risico dat in Iran gepaard gaat met een bezoek aan huiskerken, is dit geenszins geloofwaardig. Voorts dient opgemerkt dat u enerzijds verklaarde uw vrienden te hebben aangesproken over het christendom omdat u er niet van hield om alleen naar de kerk te gaan (CGVS II, p. 12), terwijl uit uw volgende verklaringen blijkt dat jullie niet samen gingen aangezien uw vrienden opmerkten dat u nooit aanwezig was tijdens de bijeenkomsten (CGVS II, p. 13). Over de strekking waartoe F. (...) en zijn gezin behoorden kon u ook geen eenduidige informatie verschaffen. In eerste instantie stelde u dat zij katholiek waren (CGVS I, p. 9). Later wijzigde u uw verklaringen en zei u dat F. (...) een protestant was (CGVS I, p. 10). Tijdens uw tweede gehoor op het Commissariaat-generaal veranderde u plots opnieuw uw verklaringen door te zeggen dat F. (...) een katholieke christen was (CGVS II, p. 3). Hoewel u beweerde uw dichte vriend F. (...) en zijn familie veel vragen te hebben gesteld over hun religie en dat u tot tweemaal toe uitgenodigd werd om een kerkdienst te volgen (CGVS I, p. 9), was u bevreemdend genoeg niet op de hoogte of F. (...) gedoopt was (CGVS I, p. 11). U wist evenmin met zekerheid te zeggen of hij Fars van origine is (CGVS II, p. 3). Ook verklaarde u dat de broer van Mo. (...), M. (...) genaamd, u geïntroduceerd had tot het christendom en de huiskerk (CGVS I, p. 13). In dit opzicht is het hoogst opmerkelijk dat u niet wist wanneer M. (...) bekeerd was en om welke reden hij zich bekeerde (CGVS I, p. 13). Hoe M. (...) in contact gekomen was met de huiskerk wist u evenmin. Plotsklaps verklaarde u dan wel te weten dat hij sinds 1388 (2009-2010) naar de huiskerk ging (CGVS II, p. 6). U kon bovendien ook geen enkel gebed noemen die bij een bijeenkomst in de huiskerk gebruikt werd (CGVS I, p. 16).

Bovendien dient vastgesteld te worden dat u slechts weinig informatie kan verschaffen over de arrestatie van uw vrienden O. (...) en H. (...) en pastoor S. (...). U weet vooreerst niets over de omstandigheden van de arrestatie van uw vrienden. U baseert zich louter op een telefoontje dat u van M. (...) hebt gekregen waarin hij beweerde dat uw vrienden en de pastoor werden gearresteerd omdat hij de politie aan de deur van de huiskerk had zien staan. U hebt geen enkele zekerheid wie er precies gearresteerd is (CGVS I, p. 22-24). Gevraagd naar het lot van M. (...), die u op de hoogte bracht van de arrestaties van de andere leden van de huiskerk, moest u het antwoord schuldig blijven. U kon ook niet zeggen wat er uiteindelijk gebeurd is met uw gearresteerde vrienden. U hebt ook geen enkele poging ondernomen om u hierover te informeren (CGVS II, p. 8-10). Ook over uw eigen situatie kon u bijzonder weinig te vertellen. Zo weet u niet of er daadwerkelijk een juridische procedure tegen u werd opgestart en of u beschuldigd werd (CGVS II, p. 10). In dit verband dient te worden opgemerkt dat het ook geenszins aannemelijk is dat uw ouders niet op de hoogte zijn waarom er tegen u een arrestatiebevel werd uitgevaardigd (CGVS II, p. 11). Het is onlogisch dat ze niet weten om welke reden u op illegale wijze naar België bent gevlucht (CGVS I, p. 17-18). Dat u niet over bovenstaande informatie beschikt, hoewel het hier om elementen gaat die integraal deel uitmaken van de kern van uw vrees voor vervolging door de Iraanse autoriteiten, is een houding die geenszins in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève of een vrees voor een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Van een asielzoeker kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat hij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over die elementen die verband houden met de kern van zijn vluchtrelaas.

Gelet op uw gebrekkige kennis over het christendom kan ook aan uw beweerde bekering tot het protestantisme geen geloof meer worden gehecht. Nochtans beweerde u naar een huiskerk te zijn geweest, u via het internet de Bijbel te hebben bestudeerd en u thuis een bijbel in Pdf-formaat bezat waarin u heel soms las als u tijd had (CGVS I, p. 14-15; CGVS I, p. 17 en p. 20; CGVS II, p. 8). Hoewel u beweerde te zijn bekeerd tot het protestantisme, was u niet op de hoogte dat er binnen het protestantisme verschillende strekkingen bestaan (CGVS I, p. 18). Gevraagd welke de sacramenten zijn binnen het protestantisme, antwoordde u dat het geloof in Christus de redding is, het heilige boek de bron van het christendom is en er geen verschil is tussen gelovigen en protestantse priesters (CGVS I, p. 18-19). Een sacrament is echter een gewijde handeling in het christendom waardoor God tot de

mens komt en binnen het protestantisme werden twee sacramenten behouden: de doop en het avondmaal. Toen u opmerkte dat het vasten één van de verschillen is tussen de islam en het christendom en u werd gevraagd om te verduidelijken wat vasten in het christendom inhoudt, beweerde u verkeerdelijk dat de christenen tijdens het vasten één tot anderhalf uur per dag niet aten (CGVS II, p. 3-4). U stelde voorts verkeerdelijk dat het nieuwe testament uit 30 boeken bestaat (CGVS II, p. 4). In werkelijkheid bestaat het nieuwe testament uit 27 boeken. U wist ook niet wat een parabel was (CGVS I, p. 21). U vertelde verder verkeerdelijk het verhaal uit de Bijbel waarin Jezus een mosterdzaadje gebruikt als gelijkenis. U beweerde dat Jezus de apostelen antwoordde door hen te zeggen dat wanneer hun geloof gelijk is aan (of zo groot is als) een mosterdzaadje, het wil zeggen dat ze geloven (CGVS I, p. 16-17). In de Bijbel staat echter een vergelijking van het koninkrijk der hemelen met de groei van een mosterdzaadje, omdat het kleinste van alle zaden toch groter wordt dan de struiken en een volledige boom wordt. U vertelde een verhaal over een huwelijk waar de wijn op was en Jezus water in wijn heeft veranderd, maar kon niet zeggen wat de titel van dit verhaal is of waar dit huwelijk plaats vond (CGVS I, p. 21-22). Verder had u nog nooit gehoord van Pinksteren (CGVS I, p. 21). U kon evenmin zeggen of er in de Bijbel passages bestaan waarin de Heilige Geest voorkomt. Uw uitleg dat u de Bijbel verstaat maar niet van buiten kent is allerminst afdoende (CGVS I, p. 20). Deze vaststellingen ondermijnen de geloofwaardigheid van uw bekering tot het christendom.

Dat er geen geloof kan gehecht worden aan uw bekering en de daaruit voortkomende problemen met de autoriteiten in Iran, blijkt uit het feit dat u uw geboorteakte d.d. 5 april 2013 hebt opgehaald op de Iraanse ambassade te Brussel (CGVS I, p. 6-7). Dat u zich in België tot de Iraanse autoriteiten wendde, ondermijnt immers uw vrees ten aanzien van de Iraanse overheid. Bovendien dient te worden vastgesteld dat u in België slechts minimaal moeite hebt gedaan om uw christelijk geloof te belijden. U stapte slechts drie keer een katholieke kerk binnen om te bidden. In april en mei 2013 bent u niet meer naar een kerk geweest. U ging niet mee met uw christelijke vrienden die op zondag naar de mis gingen. Uw verklaringen hieromtrent, dat u de taal niet kent en u op zondag dient te studeren voor uw Nederlandse les, is niet afdoende. Tot slot dient opgemerkt dat u geen poging deed om te zien of u naar een protestantse kerk kunt gaan of hoe u zou gedoopt kunnen worden (CGVS II, p. 13-16).

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen kan er geen enkel geloof worden gehecht aan uw vluchtrelaas en uw bekering.

De door u neergelegde documenten wijzigen bovenstaande geenszins. Ze bevestigen louter uw identiteit, nationaliteit en opleiding, dewelke hier niet worden betwist.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekende partij gaat in haar verzoekschrift in op de verschillende motieven van de bestreden beslissing en tracht deze te verklaren dan wel te weerleggen. Zij steunt zich derhalve op de schending van de materiële motiveringsplicht.

2.2.1. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf

de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3.1. In haar verzoekschrift verwijst verzoekende partij naar de definitie van het begrip “vluchteling” overeenkomstig artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951. Ze wijst erop dat zij haar land ontvlucht is op twintigjarige leeftijd uit vrees voor vervolging wegens haar godsdienst. Sinds enige tijd zet zij zich af tegen het praktiseren van de islam, omwille van het al te strikte regime. Onder deze omstandigheden is verzoekende partij in contact gekomen met het christendom en later met het protestantisme. Op 25 augustus 2011 is verzoekende partij bekeerd tot het protestantisme. Verzoekende partij is haar land ontvlucht nadat in haar dichte omgeving verschillende arrestaties werden uitgevoerd in de huiskerk, waar ook zichzelf regelmatig over de vloer kwam. Ten slotte geeft verzoekende partij aan dat haar verhaal bevestigd wordt door de vele nieuwsartikels die hieromtrent terug te vinden zijn. Desbetreffend voegt verzoekende partij als bijlage bij haar verzoekschrift een nieuwsartikel getiteld “*Druk op huiskerk in Iran groeit snel*” (bijlage 3) toe.

2.2.3.2. De Raad wijst er vooreerst op dat het louter herhalen van het asielrelaas niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Integendeel, het komt aan verzoekende partij toe om deze motieven met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar verzoekende partij op voormelde wijze in gebreke blijft.

Waar verzoekende partij een persbericht aanbrengt over de houding van de Iraanse overheid ten aanzien van de huiskerken (bijlage 3), wijst de Raad verzoekende partij erop dat dergelijke artikels kunnen worden bijgebracht ter ondersteuning van het voorgehouden asielrelaas, doch niet vermogen de geloofwaardigheid van dit relaas te herstellen. Daar aan het door verzoekende partij voorgehouden asielrelaas totaal geen geloof kan worden gehecht, is de inhoud van voormeld persbericht dan ook volstrekt irrelevant.

2.2.4.1. Wat betreft de vaststelling van verwerende partij dat de bewering van verzoekende partij dat zij haar vrienden voorstelde om haar te vergezellen naar de huiskerk om te kijken of het hen zou bevalen allerminst strookt met het feit dat verzoekende partij met niemand mocht praten over de huiskerk, merkt verzoekende partij op dat er helemaal geen gevaar bestond ten aanzien van haar twee vrienden, gezien zij wist dat zij niet praktiserend waren en openstonden voor een nieuw geloof.

2.2.4.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij geenszins met zekerheid wist of haar vrienden openstonden voor een nieuw geloof: “*ik ga het voorstellen, als ze het accepteren is het goed, als ze het niet accepteren zou ik zeggen dat ik maar een grapje maakte.*” (administratief dossier, stuk 3, gehoorverslag CGVS d.d. 27/05/2013, p. 12). Het vermoeden dat haar vrienden geïnteresseerd zouden zijn in het christendom leidt verzoekende partij louter af uit het gegeven dat H. en O. de regels van de islam niet strikt volgden. Dat verzoekende partij enkel op basis hiervan meende dat H. en O. open zouden staan voor een nieuw geloof en zij vervolgens aan hen voorstelt een huiskerk te bezoeken, is dan ook volstrekt onaannemelijk gezien het risico dat in Iran gepaard gaat met een bezoek aan huiskerken en gezien haar eigen verklaring dat zij met niemand mocht praten over de huiskerk (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS d.d. 07/05/2013, p. 15).

2.2.5.1. Inzake de vaststelling dat verzoekende partij niet weet of er daadwerkelijk een juridische procedure tegen haar werd opgestart en of zij beschuldigd werd, stelt verzoekende partij dat gezien zij aan de kenmerken van een risicogroep beantwoordt, haar het voordeel van de twijfel dient te worden gegund. Men kan er immers niet omheen dat verzoekende partij in aanraking is gekomen met het christendom en dat zij een uitgebreide kennis heeft van het christendom.

2.2.5.2. Daar waar verzoekende partij in haar verzoekschrift opwerpt dat bij twijfel aan verzoekende partij het voordeel van de twijfel dient te worden gegeven, stelt de Raad vast dat uit de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat het relaas nauwgezet werd geanalyseerd teneinde te kunnen oordelen of de voorgehouden feiten op waarheid berusten. Verwerende partij concludeerde om onderstaande redenen terecht dat het asielrelaas in kwestie een ongeloofwaardig karakter kent waardoor enige twijfel niet aan de orde is. Verzoekende partij slaagt er niet in aan te tonen dat zij tot een risicogroep behoort, daar zij haar bekering op geen enkele manier aannemelijk maakt.

2.2.6.1. Aangaande de motivering van verwerende partij in verband met de gebrekkige kennis van verzoekende partij over het christendom, meent verzoekende partij dat verwerende partij voorbijgaat

aan elke werkelijkheid. Verzoekende partij heeft nog maar sinds midden 2011 een eerste kennismaking gehad met het christendom, waardoor het normaal is dat verzoekende partij niet vertrouwd is met alle elementen uit het christendom. Verder wijst verzoekende partij erop dat zij het verhaal kon vertellen over een mosterdzaadje en een verhaal waarbij Jezus water in wijn liet veranderen, hetgeen aangeeft dat – ondanks de enkele onvolkomenheden in haar verhaal – zij wel degelijk in aanraking is gekomen met het christendom. Daarnaast meent verzoekende partij dat de tolk tijdens haar gehoor niet alle specifiek christelijke termen voor verzoekende partij kon vertalen, daar de tolk wellicht praktiserend moslim was.

2.2.6.2. De Raad merkt vooreerst op dat verwerende partij geenszins verwacht dat verzoekende partij *alle* elementen uit het christendom zou kennen. Wel kan van verzoekende partij redelijkerwijze verwacht worden dat zij een grondige kennis heeft over het geloof tot hetwelke zij zich heeft bekeerd, daar een bekering een weloverwogen en fundamentele levensbeslissing is. De Raad stelt vast dat verzoekende partij deelnam aan een huiskerk, dat zij via het internet de Bijbel heeft bestudeerd en dat zij thuis een bijbel in pdf-formaat bezat waarin zij soms las. Voor zij de beslissing nam om zich te bekeren, sprak verzoekende partij met M., die zich tot het protestantisme had bekeerd, vaak over het geloof van M. (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS d.d. 07/05/2013, p. 13-14). Het is dan ook volstrekt onaannemelijk dat verzoekende partij tijdens haar gehoor van 7 mei 2013 geen antwoord kan geven op een aantal eenvoudige vragen over het protestantisme. Zij weet niet dat er verschillende strekkingen binnen het protestantisme bestaan (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS d.d. 07/05/2013, p. 18), ze kent de sacramenten van het protestantisme niet (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS d.d. 07/05/2013, p. 18-19) en had nog nooit gehoord van Pinksteren (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS d.d. 07/05/2013, p. 21).

Waar verzoekende partij stelt dat zij heeft aangetoond dat zij in aanraking gekomen is met het christendom, aangezien zij het verhaal kon vertellen over een mosterdzaadje en het verhaal waarbij Jezus water in wijn liet veranderen, weliswaar met enkele onvolkomenheden, merkt de Raad vooreerst op dat het verhaal van verzoekende partij over een mosterdzaadje totaal verschilt met hetgeen in de Bijbel staat (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS d.d. 07/05/2013, p. 16-17 en stuk 17, landeninformatie, deel 8). Dat er slechts enkele onvolkomenheden in dit verhaal zouden zitten, kan derhalve geenszins worden gevolgd. Verder benadrukt de Raad dat verzoekende partij beweert te zijn bekeerd tot het protestantisme, wat meer inhoudt dan het louter “in aanraking gekomen zijn” met het christendom. Van verzoekende partij kan dan ook een grondigere kennis van het protestantisme worden verwacht.

Betreffende het argument van verzoekende partij dat de tolk tijdens haar gehoor niet alle specifiek christelijke termen voor verzoekende partij kon vertalen, daar de tolk wellicht praktiserend moslim was, is de Raad van oordeel dat dit een blote bewering betreft die door verzoekende partij op generlei wijze met objectieve informatie wordt onderbouwd. Daarenboven stelt de Raad vast dat uit de gehoorverslagen op geen enkele manier blijkt dat de tolk de specifiek christelijke termen niet voor verzoekende partij kon vertalen. Evenmin werd door verzoekende partij hieromtrent een opmerking gemaakt (administratief dossier, stukken 3 en 5). Na haar tweede gehoor op het Commissariaat-generaal van 27 mei 2013 verklaart verzoekende partij bovendien uitdrukkelijk dat zij zowel de tolk als de vragen van de *protection officer* goed heeft begrepen (administratief dossier, stuk 3, gehoorverslag CGVS d.d. 27/05/2013, p. 20). Verzoekende partij kan dan ook moeilijk voorhouden dat het vastgestelde gebrek aan kennis over het christendom te wijten is aan een slechte vertaling door de tolk.

Ten slotte stelt de Raad vast dat door verwerende partij tevens werd vastgesteld dat verzoekende partij geen eenduidige informatie gaf over de strekking waartoe F. en zijn gezin behoorde, of F. gedoopt was en of F. Fars van origine was, dit terwijl zij beweerde haar dichte vriend F. en zijn familie veel vragen te hebben gesteld over hun religie en zij tot tweemaal toe uitgenodigd was om een kerkdienst te volgen, dat verzoekende partij betreffende M., de persoon met wie zij praatte over het christendom en die haar geïntroduceerd heeft tot de huiskerk, niet wist wanneer deze bekeerd was, om welke reden deze zich bekeerde en hoe deze in contact gekomen was met de huiskerk en dat verzoekende partij geen enkel gebed kon noemen die bij een bijeenkomst in de huiskerk gebruikt werd. De Raad wijst erop dat de vaststelling dat verzoekende partij dermate weinig weet omtrent de religiebeleving van deze personen, die een essentiële rol spelen in haar relaas omtrent haar bekering tot het christendom, op directe wijze afbreuk doet aan de bewering van verzoekende partij dat zij, na in contact gekomen te zijn met deze personen, zich bekeerd heeft. Bovendien stelt de Raad vast dat verzoekende partij deze vaststellingen ongemoeid laat waardoor deze als onbetwist en vaststaand moeten worden beschouwd.

2.2.7. De Raad stelt verder vast dat verzoekende partij de motivering van verwerende partij dat verzoekende partij slechts weinig informatie kan verschaffen over de arrestatie van haar vrienden O. en H. en pastoor S. eveneens ongemoeid laat waardoor ook deze als onbetwist en vaststaand moet worden beschouwd.

2.2.8.1. Wat de motivering van verwerende partij dat het zich door verzoekende partij wendden tot de Iraanse ambassade in België haar vrees ten aanzien van de Iraanse overheid ondermijnt, aangaat, stelt verzoekende partij dat zij zich veilig voelt op Belgische bodem en aldus geen vrees hoeft te hebben ten aanzien van de Iraanse overheid.

2.2.8.2. De Raad is van oordeel dat het gedrag van verzoekende partij onverenigbaar is met de door haar voorgehouden vrees voor haar autoriteiten. Het doet immers afbreuk aan de geloofwaardigheid van het asielrelaas van verzoekende partij dat zij enerzijds aangeeft een vrees te koesteren ten aanzien van de Iraanse autoriteiten, en anderzijds zich in België evenwel richt tot dezelfde autoriteiten ten aanzien van wie zij zou vrezen. Dat zij zich veilig voelt op Belgische bodem en dus niet moet vrezen ten aanzien van de Iraanse overheid, neemt niet weg dat het hoogst opmerkelijk is dat verzoekende partij, die beweert problemen te kennen met de Iraanse overheid, zich richt tot de Iraanse ambassade te Brussel en bovendien geen enkel probleem kent bij het verkrijgen van haar geboorteakte (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS d.d. 07/05/2013, p. 7). Daarenboven wijst de Raad erop dat verzoekende partij in België verblijft in het kader van een asielaanvraag en derhalve bij een negatieve beslissing steeds naar haar land van herkomst kan worden teruggestuurd waardoor de geschetste veiligheid, waardoor zij zich stoutmoedig kan richten tot haar eigen ambassade, uitermate relatief en precair is. Deze vaststelling bevestigt verder de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas als zou verzoekende partij problemen kennen in Iran omwille van haar bekering tot het christendom.

2.2.9.1. Verder wijst verzoekende partij erop dat zij in haar land van herkomst over diploma's beschikte, studeerde en aldus kansen had op een goede toekomst. Ook heeft zij zowel haar moeder, vader als jongere broer achtergelaten in Iran. Aldus heeft verzoekende partij heel wat opgegeven. Dit gegeven maakt haar vrees voor vervolging aannemelijk, aangezien verzoekende partij niet zomaar haar land van herkomst zou verlaten.

2.2.9.2. De Raad meent dat de loutere verklaring van verzoekende partij dat zij niet zomaar haar land van herkomst zou verlaten daar zij in Iran kansen had op een goede toekomst geenszins van aard is aan te tonen dat verzoekende partij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekende partij blijft hierover, gelet op het voorgaande, in gebreke.

2.2.10. Waar verzoekende partij nog opwerpt dat zij louter omwille van het ontvluchten van haar land bij terugkeer in haar land van herkomst zal vervolgd worden, oordeelt de Raad dat dit een blote bewering betreft die zij op generlei wijze met objectieve informatie onderbouwt.

2.2.11. Het geboorteboekje dat verzoekende partij als bijlage (bijlage 4) bij haar verzoekschrift toevoegt, vergezeld van een vertaling naar het Nederlands, bevindt zich reeds in het administratief dossier (administratief dossier, stuk 16). Desbetreffend document, dat reeds op het Commissariaat-generaal werd neergelegd door verzoekende partij ter staving van haar asielrelaas, werd reeds besproken door verwerende partij. Het opnieuw neerleggen van exact hetzelfde stuk is niet van aard om de verschillende motieven van de bestreden beslissing in een ander daglicht te stellen.

2.2.12. Voor wat betreft de motivering omtrent de reisweg, meer in het bijzonder het niet kennen van de route en het aantal controles, oordeelt de Raad dat dit een overtollig motief betreft zodat het eventueel gegrond bevinden van kritiek erop niet zou kunnen leiden tot een andere beslissing en verzoekende partij aldus geen belang heeft bij het aanvoeren ervan. Immers blijkt voldoende uit de overige door verwerende partij aangehaalde motieven, meer bepaald de vastgestelde merkwaardige, tegenstrijdige en incoherente verklaringen, de vaststelling dat zij slechts weinig informatie kan verschaffen over de arrestatie van haar vrienden O. en H. en pastoor S. en over haar eigen situatie, de vaststelling dat verzoekende partij een gebrekkige kennis heeft over het christendom en de vaststelling dat verzoekende partij zich in België gericht heeft tot de Iraanse autoriteiten, dat aan het door verzoekende partij voorgehouden asielrelaas totaal geen geloof kan worden gehecht.

2.2.13. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat het door verzoekende partij voorgehouden asielrelaas volstrekt ongeloofwaardig is. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.14. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er heden in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.15. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven – met uitzondering van het overtollig bevonden motief – die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien oktober tweeduizend dertien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT